

[Udenrigsministeren]

digt støttet den linie, som de to mæglingsmænd har lagt, og vi gør vort bedste for at bakke dem op i en overordentlig vanskelig situation.

Og så vil jeg godt lige sige én ting mere om eks-Jugoslavien. Jeg synes, der er grund til at sige tak for den meget store dygtighed, hvorved danskere i Jugoslavien varetager deres opgaver under meget vanskelige vilkår. Det gælder både de danske militære styrker og de danske nødhjælpsarbejdere; der gøres en overordentlig dygtig indsats, som er anerkendt fra alle sider, og det fortjener også at blive anerkendt fra Folketingets side.

Ud over de ting, jeg har nævnt, og som altså markerer større landvindinger under det danske formandskab, fik vi et ja ved folkeafstemningen den 18. maj. Det kan da godt være, det var et farveløst ja, men det var altså et ja – og et godt og nødvendigt ja, også for udviklingen af hele det europæiske samarbejde. Det danske ja var et stort skridt i den rigtige retning, både for Storbritannien, for de nordiske lande, der søger om medlemskab, for Østrig og for Central- og Østeuropa. Alle var stærkt tilfredse med, at den danske folkeafstemning endte positivt, for det ryddede banen, kan man sige, for at tage fat på andre opgaver og se fremad. Og det synes jeg også vi skal gøre her og nu. Vi skal fortsætte debatten om den europæiske politik, og regeringen er indstillet på og interesseret i, at vi fortsætter en intens debat om den europæiske politik. Den skal ikke holde op efter folkeafstemningen, men skal fortsætte og være så bred og folkelig som muligt.

Men vi skal også være opmærksomme på de nye muligheder, som tegner sig for dansk udenrigspolitik. Dansk udenrigspolitik er på vej ind i en ny og spændende fase, og der er behov for, at vi nøje og grundigt gennemtænker nogle af de nye temaer for vores udenrigspolitik, både på sikkerhedsområdet, når det drejer sig om demokrati og menneskerettigheder, og når det drejer sig om økonomisk og social udvikling og miljøsamarbejde. Disse emner behandles i bogen »Principper og perspektiver i dansk udenrigspolitik – Dansk udenrigspolitik på vej mod år 2000«, som netop er blevet færdig og er sendt til Folketinget i dag. Den skal danne grundlag for en debat blandt de politiske partier og i offentligheden om de nye retningslinier for vores udenrigspolitik, og

forhåbentlig kan der udkrystallisere sig både en spændende debat og en betydelig afklaring. Jeg kan i hvert fald sige, at publikationen ikke er farveløs.

Til sidst vil jeg gerne have lov at gøre blot en enkelt politisk bemærkning, som ikke direkte har med det udenrigspolitiske at gøre. Jeg blev meget imponeret af den iagttagelse, som hr. Ellemann-Jensen har gjort, og som jeg synes var skarpsindig, nemlig at Det Radikale Venstre havde et stort ansvar for regeringsdannelsen den 25. januar. Det synes jeg er godt set, og jeg er helt enig med hr. Ellemann-Jensen; vi har et betydeligt medansvar, og det hele er jo oven i købet foregået i fuld offentlighed under anvendelse af alle det danske demokratis grundfæstede regler, ja, sågar i fuld offentlighed og åbenhed.

Vi har et ansvar for denne regeringsdannelse – og det står vi selvfølgelig ved – ligesom vi har haft et medansvar mange andre gange. Og det fik vi jo, fordi der opstod den situation, at den tidligere statsminister, hr. Poul Schlüter, trådte tilbage – en beslutning, som jeg både dengang og nu respekterer. Det Radikale Venstre valgte i denne situation at pege på den regeringsløsning, som vi fandt bedst egnet til at løse de opgaver, vi stod over for; så enkelt er det.

Og hvad har vi så nået i løbet af de første fem måneder? Jo, vi har faktisk nået at løse problemet om Danmarks tilknytning til EF i kraft af folkeafstemningen, vi har nået at gennemføre en skattereform, som Det Radikale Venstre har arbejdet for gennem meget lang tid, og vi har besluttet at gøre en øget indsats imod ledigheden. Det er et godt arbejde, der er udført i disse første fem måneder, og i vore øjne berettiger det helt og fuldt, at vi tog det ansvar den 25. januar.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

På dette fremskredne tidspunkt kunne jeg egentlig føle mig fristet til at begrænse min replik til at erklære mig fuldstændig enig i udenrigsministerens betragtninger; men det er måske alligevel mest hensigtsmæssigt og også mest respektfuldt at gøre en del supplerende betragtninger, selv om jeg selvsagt er opmærksom på det fremskredne tidspunkt.

Jeg takker for en lang og til tider engageret debat, der havde et vist historisk snit over sig, og som bestemt også var spændende. Når jeg